

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Správa občanské vybavenosti, a.s.**, se sídlem Pardubice, Dašická 1796, zast. JUDr. Jaroslavem Poláčkem, advokátem v Pardubicích, nám. Republiky 53, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16. srpna 2012, č.j. 4087/12-1400-601207PN-O-11, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16. srpna 2012, č.j. 4087/12-1400-601207PN-O-11, se z r u š u j e a věc s e Odvolacímu finančnímu ředitelství v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Odvolací finanční ředitelství je povinno zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.922 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou JUDr. Jaroslava Poláčka, advokáta v Pardubicích, nám. Republiky 53.**

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1.1.2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst.

1 této právní úpravy). Na jejich místo nastoupilo Odvolací finanční ředitelství, s nímž krajský soud jedná jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Rozhodnutím ze dne 16. srpna 2012, č.j. 4087/12-1400-601207PN-O-11, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích (dále jen „správce daně“) ze dne 16.1.2012, č.j. 6549/12/248960608120, kterým jí byla vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 169.845 Kč, a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdilo. _

V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že jádrem sporu je ocenění nemovitostí, které byly převedeny kupní smlouvou ze dne 24.11.2010 (rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, katastrální pracoviště Pardubice sp. zn. V-10599/2010-606, (dále jen “kupní smlouva”). Konstatoval, že při svém rozhodování vyšel z toho, že správce daně předmětnou daň stanovil podle pomůcek ve smyslu ustanovení § 90 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen “daňový řád”).

Kupní smlouvu žalobkyně uzavřela, jako prodávající, s panem P. H., jako kupujícím. Předmětem prodeje byla jednotka č. 1796/11 (jiný nebytový prostor) v budově čp. 1796, stojící v Dašické ulici v Pardubicích, spoluvlastnický podíl 12060/32180 na společných částech budovy 1796 na pozemcích označených jako stavební parcela č. 9289/1 a č. 9668, spoluvlastnický podíl 12060/32180 k pozemku označenému jako stavební parcela č. 9289/1 a spoluvlastnický podíl 12060/128720 k pozemku označeném jako stavební parcela č. 9668, to vše nacházející se v katastrálním území Pardubice. K nabytí vlastnického práva k předmětným nemovitostem kupujícím došlo podle § 133 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku v platném znění, vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí dnem 29.11.2010 (rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj se sídlem v Pardubicích, katastrální pracoviště Pardubice čj. V-10599/2010-606). Zápis vlastnického práva v katastru nemovitostí byl proveden dne 6.12.2010. Kupní cena byla dohodnuta smluvními stranami ve výši 310.250 Kč.

Žalobkyně doručila dne 31.3.2011 správci daně daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí včetně znaleckého posudku č. 489/1719/2010 ze dne 14.10.2010 (dále jen posudek č. 1), vyhotoveného Ing. J. Š.. Správce daně vyzval dne 19.5.2011 žalobkyni k odstranění pochybností ve smyslu ustanovení § 89 odst. 1 daňového řádu, konkrétně k zajištění opravy znaleckého posudku. Žalobkyně reagovala dne 10.6.2011 a předložila upravený znalecký posudek č. 489/1719/2010 ze dne 14.10.2010 v nové výši 296.300 Kč (dále pouze znalecký posudek č. 2). Správce daně se způsobem opravy znaleckého posudku nesouhlasil a vyzval žalobkyni opět k nápravě, a to výzvou ze dne 30.6.2011, v níž žalobkyni podrobně seznámil se svými výhradami ke znaleckému posudku č. 2. Termín k žádosti žalobkyně prodloužený do konce září 2011 nebyl dle žalovaného dodržen a pochybnosti správce daně nebyly odstraněny. Správce daně marně čekal

do konce listopadu 2011, poté nastalou situaci vyhodnotil ve smyslu ustanovení § 90 odst. 2 daňového řádu a dne 5.12.2011 provedl opravu znaleckého posudku 2 sám tak, aby byl v souladu se zákonem č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze zákon č. 151/1997 Sb.), a příslušné prováděcí vyhlášky. Výsledek zaznamenal v dokladu nazvaném přepočít znaleckého posudku č. 489/1719/2010. Hodnota převáděných nemovitostí byla správcem daně stanovena ve výši 5.661.490 Kč.

Žalovaný dále uvedl, že správce daně dne 7.12.2011 vydal sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností sepsané podle § 90 odst. 2 daňového řádu, zopakoval svoje připomínky ke znaleckému posudku 2 a konstatoval naplnění ustanovení § 90 odst. 4 citovaného zákona, tj. vznik situace opravňující ho stanovit předmětnou daň z převodu nemovitostí dle pomůcek. Dopisem ze dne 15.12.2011 navrhla žalobkyně pokračování dokazování, konkrétně jednáním se znalcem Ing. J. Š., které proběhlo dne 16.1.2012. Byly projednány připomínky správce daně k znaleckému posudku 2. Protokol z jednání však nebyl pořízen, protože než mohl být sepsán, Ing. J. Š. jednání opustil. Správce daně téhož dne vydal odvoláním napadený platební výměr, ve kterém daň z převodu nemovitostí stanovil ze základu daně ve výši 5.661.500 Kč sazbou 3 % ve výši 169.845 Kč. Ve výroku platebního výměru mimo jiné uvedl odkaz na ustanovení § 90 daňového řádu.

Žalovaný dospěl k závěru, že správce daně předmětnou daň oprávněně stanovil podle pomůcek ve smyslu ustanovení § 90 odst. 4 daňového řádu, respektive jeho § 98 odst. 1. Žalobkyně evidentně nevyvinula úsilí k tomu, aby svou daňovou povinnost řádně prokázala a v důsledku toho nebylo možné stanovit daň na základě dokazování. Při uplatnění tohoto procesního postupu přihlédl správce daně ve smyslu ust. § 98 odst. 2 daňového řádu také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt.

Dále se žalovaný zabýval přiměřeností použitých pomůcek ve smyslu ust. § 114 odst. 4 daňového řádu. Uvedl, že správce daně jako pomůcku použil přepočít znaleckého posudku č. 489/1719/2010, který vypracoval na základě znaleckého posudku 2 tak, že v tomto posudku opravil následující:

- K datu právních účinků vkladu vlastnického práva správce daně opravil a použil oceňovací vyhlášku č. 460/2009 Sb. aktuální k rozhodnému datu.
- Na straně 7 znaleckého posudku 2 opravil použitou chybnou výměru podlahové plochy nebytové jednotky 12 060 m², správně 1 206 m² a chybný koeficient 0,10, protože dle bodu 4. odst. 3 písm. b) v příloze č. I oceňovací vyhlášky č. 460/2009 Sb. lze tímto koeficientem upravit pouze podlahovou plochu sklepních kójí a vymezených půdních prostor, ale v tomto případě se o takové prostory nejedná.
- Cena věcného břemene krytu civilní obrany (dále jen kryt CO) je v znaleckém posudku 2 stanovena ve výši 14.472.000 Kč (ve znaleckém posudku 1 byla hodnota tohoto věcného břemene stanovena ve výši 10.000 Kč). Při výpočtu byla

použita opět chybná výměra podlahové plochy nebytové jednotky 12 060 m² (nebytová jednotka má podlahovou plochu 1 206 m²), dále byl použit nevhodný způsob výpočtu ceny věcného břemene pomocí ročního užitku vynásobeného pěti roky. Tento způsob výpočtu se používá běžně při ocenění věcného břemene spočívajícího v právu užívání bytu, kdy oprávněný v tomto bytě zpravidla bydlí.

Správce daně dále konstatoval, že v Pardubicích je několik dalších nebytových prostorů, které jsou rovněž zatíženy věcným břemenem práva vstupu do krytu CO, tato práva byla oceněna dle § 18 odst. 5 zákona č. 151/1997 Sb. částkou 10.000 Kč.

- O cenu věcného břemene práva vstupu do krytu CO je dle správce daně ve znaleckém posudku 2 chybně snížena hodnota pozemků, protože podle výpisu z listu vlastnictví č. 52152 je tímto věcným břemenem zatížena pouze nebytová jednotka č. 1796/11, pozemky tímto právem zatíženy nejsou. Použitým postupem byla cena převáděných pozemků zjištěná podle zákona č. 151/1997 Sb. a příslušné prováděcí vyhlášky stanovena v záporné výši. Ustanovení § 45 oceňovací vyhlášky č. 460/2009 Sb. stanoví, že při snížení zjištěné ceny o cenu věcného břemene musí zůstat minimálně 20 % zjištěné ceny nemovitosti. Správně měla být o cenu věcného břemene snížena pouze cena vlastní nebytové jednotky č. 1796/11 zjištěná podle zákona č. 151/1997 Sb. a příslušné prováděcí vyhlášky.

Správce daně aplikoval výše uvedené v přepočtu znaleckého posudku č. 489/1719/2010 a došel k hodnotě ceny převáděného nemovitého majetku zjištěné dle zákona č. 151/1997 Sb. a oceňovací vyhlášky č. 460/2009 Sb. ve výši 5.661.490 Kč. Žalovaný neshledal v přepočtu znaleckého posudku pochybení.

Žalovaný dále uvedl, že nad rámec posouzení přiměřenosti použitých pomůcek hodnotil a vznesl výhrady i ke znaleckému posudku 3 přiloženému k odvolání. Vytýkané nedostatky žalovaný popsal na str. 4 posledním odstavci a na str. 5 odstavci 1a 2.

Žalobkyně ve včas podané žalobě namítala, že daň lze stanovit dle pomůcek ve smyslu ust. § 90 odst. 4 daňového řádu jen tehdy pokud daňový subjekt na výzvy správce daně nereaguje nebo nevyvine úsilí k prokázání své daňové povinnosti. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by tyto podmínky byly splněny. Tvrdila, že podala daňové přiznání řádně a včas a podložila ho znaleckým posudkem, vypracovaným Ing. J. Š., který jí byl doporučen realitní kancelář, a který ocenil nemovitosti částkou 310.250 Kč. K výzvě správce daně, který vyslovil pochybnosti o správnosti ceny nemovitostí předložila žalobkyně opravený znalecký posudek s oceněním na částku 296.300 Kč. S ním se správce daně opět nespokojil. Žalobkyně požádala o prodloužení lhůty k provedení nápravy a dne 16.1.2012 proběhlo před správcem daně jednání za přítomnosti stran a znalce. Protokol nebyl sepsán. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek K výzvě správce daně spolupracovala na upřesnění posudku. Připustila, že z její strany docházelo k určitým prodlevám, ty však byla způsobeny onemocněním znalce a jeho hospitalizací. Projevila také

nesouhlas s tvrzením žalovaného, že znalec opustil jednání před sepsáním protokolu, neboť dle informace její pracovnice pí L. opustil jednání nejprve pracovník správce daně.

Žalobkyně nesouhlasila ani s oceněním nemovitostí provedeným správcem daně a tvrdila, že ceny byly stanoveny nesprávně. Jedná se o nebytový prostor, který je v podzemí, není osvětlen přímým denním světlem a větrání je možné jen za pomoci nákladné vzduchotechniky. Věcné břemeno vstupu do krytu CO je dle žalobkyně správcem daně stanoveno špatně. Jako vlastník objektu je povinna kryt CO udržovat a dbát na provozuschopnost zařízení tam umístěných. V závěru konstatovala, že podle ní měl být proveden revizní znalecký posudek.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na svém rozhodnutí a odkázal na námitky k posudku obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že základ daně z převodu nemovitostí se v tomto a podobných případech stanoví ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí v platném znění (dále jen „daňový zákon“). V posuzovaném případě byla porovnána cena kupní (310.250 Kč) a cena zjištěná stanovená v přepočtu znaleckého posudku č. 489/1719/23010 ze dne 5.12.2011, vypracovaném pracovníkem finančního úřadu Ing. Ladislavem Weisem, jako pomůcka (5 661 490,- Kč). Za základ daně byla stanovena cena vyšší.

Žalovaný dále uvedl, že prodejnost nemovitosti není při stanovení ceny zjištěné rozhodující, přímo se do ceny zjištěné promítá pouze pomocí koeficientu prodejnosti „K_p“ (ustanovení § 44 odst. 11 vyhlášky Ministerstva financí České republiky č. 3/2008 Sb. ve znění vyhlášek č. 456/2008 Sb. a č. 460/2009 Sb.), v řádně odůvodněných a doložených případech bylo možno v době prodeje nemovitostí hodnotu tohoto koeficientu snížit nebo zvýšit až o 25 %, v současnosti lze tento koeficient snížit nebo zvýšit až o 30 %. Žalovaný při svém rozhodování posuzoval přiměřenost použité pomůcky, tj. ceny stanovené v přepočtu znaleckého posudku č. 489/1719/2010, na stranách 3. až 4. žalobou napadeného rozhodnutí.

K jednání, které proběhlo před správcem daně dne 16.1.2012, žalovaný uvedl, že pohled L. L. na průběh jednání je odlišný od skutečností, které jsou uváděné v napadeném rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že nemá pochybnosti o údajích zmíněných v úředním záznamu. Pokud by paní L. L. skutečně trvala na sepsání protokolu, není pravděpodobné, že by se tak nestalo. Správce vyhodnotil daňové řízení tak, že žalobkyně neposkytla potřebnou součinnost k odstranění pochybností a předmětná daň byla vyměřena podle pomůcek. Žalovaný se s tímto názorem ztotožnil.

Dále žalovaný uvedl, že věcné břemeno, které v okamžiku prodeje zatěžovalo nemovitost, bylo zřízeno kupní smlouvou a dohodou o zřízení práva věcného břemene a prohlášení ručitelů ze dne 28.6.1995 (č.j. katastrálního úřadu 121-V-10, V3-1676/95). Toto věcné břemeno zaniklo v květnu 2011 (č.j. katastrálního úřadu V 3

1676/95). Odkázal na str. 4. až 5. žalobou napadeného rozhodnutí, kde se k této problematice vyjadřuje.

Při jednání před soudem zástupce žalobkyně i pověřená pracovnice žalovaného setrvali na svých stanoviscích a procesních návrzích. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že nebyly dány důvody pro vyměření daně dle pomůcek, když si žalobkyně nechala nemovitost ocenit doporučeným znalcem ze seznamu vedeného Krajským soudem v Hradci Králové. Ten reagoval na výtky správce daně. Jednání správce daně se znalcem mělo dle žalobkyně vyústit v revizní znalecký posudek.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah správního spisu, vyjádření Finančního ředitelství v Hradci Králové k žalobě a obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Postup správce daně při přechodu na pomůcky označila za zákonný a v souladu s ust. § 90 odst. 4 daňového řádu, protože žalobkyně neprokázala tvrzení uvedené v daňovém přiznání. Neodstranila vytýkané vady a neučinil tak ani znalec ve své třetí verzi posudku.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a shledal žalobu důvodnou.

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu jak byl shora popsán, neboť odpovídá obsahu předloženého správního spisu. Dále pak posuzoval zda byly splněny podmínky pro postup dle § 90 odst. 4 daňového řádu a daň z převodu nemovitostí byla žalobkyni stanovena v souladu se zákonem.

Podle § 10 odst. 1 písm. a) daňového zákona je základem daně z převodu nemovitostí cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu, platná v den nabytí nemovitosti, a to i v případě, je-li cena nemovitosti sjednaná dohodou nižší než cena zjištěná; rozdíl cen nepodléhá dani darovací. Je-li však cena sjednaná vyšší než cena zjištěná, je základem daně cena sjednaná.

Podle § 21 odst. 3 téhož zákona je součástí daňového přiznání ověřený opis nebo ověřená kopie smlouvy nebo jiné listiny, kterou se potvrzují nebo osvědčují vlastnické vztahy k nemovitosti, a znalecký posudek o ceně zjištěné podle zvláštního právního předpisu, jde-li o úplatný nebo bezúplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitosti.

V posuzovaném případě není sporné, že základem daně z převodu nemovitosti byla cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu, platná v den nabytí nemovitosti (cena nemovitosti sjednaná dohodou byla nižší než cena zjištěná). Jak již je shora uvedeno, zákon stanoví, že cenou zjištěnou je cena stanovená podle příslušných oceňovacích předpisů, přičemž, až na stanovené výjimky, vyžaduje doložení výše této ceny znaleckým posudkem. Žalobkyně ostatně těmto požadavkům vyhověla a spolu s přiznáním k dani z převodu nemovitostí předložila znalecký posudek, který vyhotovil Ing. J. Š.. Žalobkyně tak splnila to, co jí zákon k prokázání základu daně a daně z převodu nemovitosti ukládá. Podle

názoru krajského soud tak unesla svoje břemeno tvrzení i důkazní břemeno v rozsahu, který určuje daňový zákon.

Správce daně po seznámení s obsahem posudku zaslal žalobkyni výzvu k odstranění pochybností dle § 89 odst. 1 daňového řádu, podle kterého má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. Ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností (§ 89 odst. 2 cit. zákona).

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správce daně ve výzvě ze dne 19.5.2011 výhrady ke znaleckému posudku uvedl, ty se však týkaly odborných otázek, na které nemohla žalobkyně bez součinnosti se znalcem reagovat. Předala proto správci daně jen opravený znalecký posudek, ke kterému správce daně opět vyslovil výhrady, tentokrát ve výzvě ze dne 30.6.2011, adresované opět žalobkyni.

Vzhledem k tomu, že znalec nebyl ochoten reagovat kladně na výtky správce daně a setrval na svých stanoviscích, jak konečně vyplývá ze záznamu z jednání ze dne 16.1.2012 i z jeho třetího posudku ze dne 3.2.2012, nemohl správce daně a potažmo žalovaný žalobkyni vytýkat, že neprokázala, že cena, kterou ve svém daňovém přiznání uvedla jako základ daně a kterou určil ve své posudku znalec, je cena odpovídající platnému cenovému předpisu. Vyžaduje-li zákon stanovení zjištěné ceny převáděné nemovitosti znaleckým posudkem, nelze ke stanovení její výše dospět jinak, než právě prostřednictvím znalce.

Za této situace nepokládá krajský soud za správné požadovat vysvětlení k výši ceny a způsobu jejího určení na žalobkyni. Ta sice ve svém daňovém přiznání tvrdila kolik činí základ daně, byla však ohledně tohoto údaje daňovým zákonem (§ 21 odst. 3) determinována, když se nemohla odchýlit od znaleckého posudku, pokud převyšoval cenu sjednanou.

Správce daně měl, pokud dle jeho názoru existovaly ve znaleckém posudku nesrovnalosti, žádat vysvětlení po znalci a v případě neshod, odrážejících se v podstatném navýšení odhadní ceny, vyžádat si revizní znalecký posudek. Žalobkyně se s ohledem na stanovisko správce daně k předloženému znaleckému posudku dostala do pozice, kdy sice nebyla osobou, která by byla oprávněna cenu stanovit, neboť tou byl jen znalec, přesto byla postupem správce daně nucena nést důsledky tohoto postavení. Krajský soud takový postup správce daně, který namísto řešení problému přímo se znalcem nebo nařízení revizního znaleckého posudku volil přechod na pomůcky, aniž pro takový postup byly splněny podmínky v ust. § 90 odst. 4 daňového řádu, nemohl akceptovat. Podle citovaného ustanovení, může správce

daně stanovit daň podle pomůcek neposkytne-li daňový subjekt potřebnou součinnost k odstranění pochybností § 90 odst. 4). Podle názoru krajského soudu žalobkyně na výzvy správce daně reagovala, nemohla se ale vyjadřovat k odborným otázkám, které měl řešit znalec.

S ohledem na shora uvedené proto krajský soud napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) a jeden úkon za 3.100 Kč (účast při jednání před soudem) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a navýšení o daň z přidané hodnoty.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 28. června 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu